Ні, не питай, чому тужлива дума
Серед забав оповива мене,
Чому мій зір блукає, повен суму
Чому життя не надить чарівне.

Та й не питай, чому навік душею
Я розлюбив веселість і любов.
І жодної не назову своєю:
Хто раз кохав, не покохає знов,

Хто щастя знав, той щастя не зазнає.
Коротка мить — і радості нема.
Від юних днів, від пестощів і раю
Нам тягота лишається сама.